

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	Dorota Jeziorska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 455 979,41 zł (czteryście pięćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

-.

- od kwoty 439 117 zł (czteryście trzydzieści dziewięć tysięcy sto siedemnaście złotych) od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 16 862,41 zł (szesnaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt dwa złote czterdzieści jeden groszy) od dnia 5 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 6 628,31 zł (sześć tysięcy sześćset dwadzieścia osiem złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu;

IV. z roszczenia zasądzonego w punkcie I. niniejszego wyroku na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w S. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 25 760 zł (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych) tytułem nieopłaconej części opłaty od pozwu, która nie obciąża pozwanego;

V. nakazuje pobrać od (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 15 129 zł (piętnaście tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem pozostałej części opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 stycznia 2011 roku Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółka jawna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1 217 769,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 200 907 zł od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 16 862,41 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 19 maja 2010 roku w wyniku powodzi doszło do zniszczenia ubezpieczonej u pozwanego wiertnicy/palownicy samojezdnej (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 439 043 złotych. Powód zakwestionował wysokość odszkodowania, wskazując iż pozwany zastosował błędną metodologię wyliczenia szkody (towarzystwo ubezpieczeń obliczyło szkodę metodą rzeczywistą, gdy zgodnie z postanowieniami umowy winno to zrobić przy zastosowaniu wartości odtworzeniowej). Nadto powód podniósł, iż pozwany znacząco zaniżył wartość przedmiotu ubezpieczenia, a także zawyżył wartość pozostałości po maszynie. Pozwany nie uwzględnił również jako szkody kosztów wydobycia i przetransportowania maszyny z miejsca zalania na plac należący do powoda, które to koszty wyniosły 16 862,41 zł (pozew k. 4-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż ubezpieczyciel dokonał prawidłowego wyliczenia wartości powstałej szkody przy zastosowaniu metody wynikającej z ogólnych warunków zawartej umowy ubezpieczenia mienia. Nadto wskazał, iż opóźnienie w wypłacie odszkodowania nie wynikało z jego winy, lecz m.in. z zaniechania samego powoda. W trakcie trwania procesu likwidacyjnego palownica była przedmiotem leasingu i do wypłaty odszkodowania na rzecz powoda potrzebna była zgoda finansującego banku. Odnosząc się do kwestii kosztów transportu maszyny z miejsca zalania do S., pozwany podniósł, iż powód nie wykazał celowości i zasadności takiego działania. (odpowiedź na pozew k. 404-409).

Do czasu zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2010 roku Przedsiębiorstwo (...). J., R. (...) spółka jawna zawarło z pozwanym towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia mienia w postaci wiertnicy/palownicy samojezdnej (...) od ognia i innych zdarzeń losowych. Umowa została potwierdzona polisą serii (...) nr (...). Ubezpieczenie zawarto na rok, a jako sumę ubezpieczeniową wskazano kwotę 1 668 000 złotych przy zastosowaniu wartości odtworzeniowej.

(okoliczność bezsporna, nadto polisa seria (...) nr (...) k. 57 akta szkody)

Powyższa umowa była kontynuacją polisy o numerze (...) (również seria (...)), którą powód zawarł rok wcześniej na tych samych warunkach. Przy zawieraniu pierwszej polisy Przedsiębiorstwo (...) przedstawiło ubezpieczycielowi opinię sporządzoną na jego zlecenie 4 maja 2009 roku, wedle której wartość rynkowa netto wiertnicy/palownicy na tamtą chwilę wynosiła 1 668 100 złotych.

(**dowód:** polisa seria (...) nr (...) k. 54, opinia rzeczoznawcy R. J. k. 49-52- akta szkody)

Przedmiotowa palownica/wiertnica była w posiadaniu powoda od 2004 roku. Początkowo urządzenie było leasingowane od (...) Sp. z o.o.. Następnie powodowa spółka nabyła je na własność, zaś 2 czerwca 2009 roku zbyła urządzenie na rzecz banku (...) S.A. w drodze umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie.

(dowód: oświadczenie ubezpieczyciela k. 43, umowa leasingu k. 25-26, akta szkody, przesłuchanie strony powodowej w osobie R. K. --- protokół elektroniczny z dnia 7 stycznia 2014 r., nagranie od 20:53 do 21:37, kopia k. 581; zeznania świadka D. S. . --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 27:18 do 28:48, kopia k. 527)

W dniu 19 maja 2010 roku w wyniku przzerwania wałów przeciwpowodziowych W. w okolicach T. i S. doszło do zalania placu budowy w T.. W wyniku zlania uszkodzeniu uległa wiertnica samojezdna (...).

(okoliczność bezsporna)

Przedmiotowe urządzenie zostało zalane dwukrotnie do wysokości kabiny - około 4 metrów. Urządzenie było całe pod wodą. Zalane zostały układ jezdny, część maszynowa z silnikiem, elektronika sterująca automatyką urządzenia. Maszyna stała w wodzie i błocie około czterech tygodni

(dowód: zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 10:18 do 12:24, kopia k. 527; zeznania świadka D. S. . --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 29:09 do 29:46, kopia k. 527)

Po zalaniu palownica nie działała; nie dało się uruchomić jej silnika.

(dowód: zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 13:30 do 14:00, kopia k. 527)

Po przejściu fali powodziowej i po tym jak opadł poziom wody maszynę przetransportowana do bazy sprzętowej powoda w S..

(okoliczność bezsporna)

Powód podjął decyzję o wskazanym transporcie urządzenia, z uwagi na to, że w bazie w S. spółka dysponuje niezbędnym sprzętem do dokonania naprawy, przeglądu maszyny bądź oceny jej stanu technicznego. Jest to też miejsce bezpieczne, dające dostęp i możliwość wglądu do maszyny osobą trzecim (rzeczoznawca i ekspertom).

(dowód: zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 14:07 do 14:45, kopia k. 527; zeznania świadka D. S. . --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 31:0 do 32:09, kopia k. 527)

Koszty transportu spornego urządzenia z placu budowy w T. do bazy w S. wyniósł 16 862,41 zł.

(okoliczność niezaprzeczona przez pozwanego, nadto **dowód:** faktura VAT (...) k. 47, faktura VAT nr (...) (...) k. 48, faktura VAT nr (...) k.49)

Maszyna do chwili obecnej nie została naprawiona.

(dowód: zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 14:46 do 15:01, kopia k. 527; zeznania świadka D. S. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 32:15 do 32:18, kopia k. 527)

Pierwsze oględziny na placu budowy w T. przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela zostały dokonane po pierwszym zalaniu. Były to oględziny ogólne. Pracownik powoda zaznajamiał rzeczoznawcę z budową i charakterem palownicy.

(dowód: zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 16:08 do 17:19, kopia k. 527)

Na prośbę ubezpieczyciela powodowa spółka skontaktowała się z firmą (...) z siedzibą w N. w celu dokonania wyceny naprawy urządzenia.

(**dowód:** zeznania świadka R. T. --- protokół elektroniczny z dnia 30 sierpnia 2013 r., nagranie od 22:12 do 23:10, kopia k. 527)

Producent palownicy oszacował wstępnie (bez dokonywania szczegółowych badań, rozbierania poszczególnych komponentów) koszt jej naprawy na kwotę 456 762,89 Euro.

(okoliczność bezsporna, nadto **dowód** : oferta k. 141-158, zeznania świadka D. M. --- protokół elektroniczny z dnia 19 listopada 2013 r., nagranie od 37:24 do 37:56, kopia k. 551)

W dniu 3 listopada 2010 roku pozwane towarzystwo ubezpieczeń wypłaciło powodowi zaliczkę na poczet odszkodowania w kwocie 300 000 złotych. (okoliczność bezsporna, nadto dowód wpłaty k. 34))

Po zasięgnięciu opinii rzeczoznawcy ubezpieczyciel ustalił, iż wartość wiertnicy samojezdnej (...) wraz z osprzętem na dzień powstania szkody mieści się w przedziale 300 000 – 320 000 Euro.

(okoliczność bezsporna)

Wartość pozostałości ubezpieczyciel obliczył w ten sposób, iż po otrzymaniu informacji od producenta co do ceny nowych nieuszkodzonych elementów palownicy wyliczył wartość oszacowana metodą utraty wartości w przedziale kwotowym na kwotę 190 000 – 210 000.

(okoliczność bezsporna)

Po odjęciu wskazanych wyżej wartości ubezpieczyciel ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 110 000 euro, którą przeliczył na walutę polską po kursie 1 euro = 3,9913 zł z dnia 30 grudnia 2010 roku. W ten sposób ubezpieczyciel wyliczył, iż należna powodowi kwota odszkodowania wynosi 493 043 zł.

(okoliczność bezsporna)

Pozostała do wypłaty kwota odszkodowania w wysokości 139 043 złotych została przelana na konto powoda 7 września 2011 roku.

(okoliczność bezsporna, nadto **dowód** : potwierdzenie wpłaty k. 37)

Wartość maszyny wiertnicy samojezdnej (...) w dniu 19 maja 2010 roku wynosiła 904 460 złotych.

(**dowód:** opina biegłego A. P. k. 601-613)

Pozostałości maszyny wiertnicy samojezdnej (...) są równe wartości złomu pomniejszonego o koszt transportu i wynoszą 26 300 złotych.

(**dowód:** opina biegłego A. P. k. 601-613)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Dowody z przedłożonych do akt sprawy dokumentów nie budziły zastrzeżeń Sądu, a także nie były kwestionowane przez strony postępowania. W całości przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadków R. T. (2), D. S. (2), D. M. (2) oraz przesłuchiwanego za stronę powodową R. K. (2). Zeznania wskazanych osób cechowały się spójnością, logicznością. Nie były kontestowane przez stronę przeciwną, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw by świadkom odmówić wiarygodności.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadków P. S., D. M. (3), S. Z.. Jednakże zeznania te nie wniosły nic nowego do sprawy, a był zaledwie potwierdzeniem zeznań wcześniejszych świadków. Z tych też powodów Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego pominął dowody z zeznań wymienionych świadków.

Kluczowa dla rozstrzygnięcia się sprawy okazała się być opinia biegłego sądowego z zakresu maszyn i urządzeń technicznych, a także wyceny ruchomości majątkowych. Obie strony postępowania kwestionowały wskazaną opinię, jednakże w ocenie Sądu opinia biegłego sądowego zasługuje w pełni na wiarygodność. Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, jasny i logiczny, przez osobę legitymującą się odpowiednim wykształceniem wpisaną na listę biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie. W opinii biegły wskazał, że W szczególności nie ma podstaw do podważenia opinii biegłego z uwagi na to, że ustalając wartość spornego urządzenia nie brał pod uwagę części maszyn ..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było, iż strony łączył umowa ubezpieczenia. Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, że pozwany – jako ubezpieczyciel – co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w majątku powoda do jakiej doszło w wyniku uszkodzenia należącego do niego urządzenia. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody, a sprowadzał się do trzech okoliczności: zasady/metody na podstawie której ubezpieczyciel winien oszacować wysokość szkody, wartość maszyny w dniu zalania oraz wartości pozostałości po maszynie. Pobocznym wątkiem, prawdopodobnie ze względu na wartość w stosunku do globalnych roszczeń powoda, była też zasadność poniesienia przez powoda kosztów transportu maszyny z miejsca zalania do bazy sprzętowej w S..

W ocenie Sądu, z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności z opinii biegłego, wynika jednoznacznie, że szkoda jaką poniósł powód w wyniku uszkodzenia (zalania) spornego urządzenia jest szkodą całkowitą. Okoliczność ta nie była również sporna pomiędzy stronami, które różniły się w sposobie ustalenia wartości urządzenia przed szkodą i po szkodzie. Biegły A. P. (2) w opinii pisemnej jak i podczas składania ustnych wyjaśnień do niej, wskazał że istnieje techniczna możliwość dokonania naprawy niektórych elementów uszkodzonego urządzenia. Na pytania pełnomocnika strony pozwanej biegły wyjaśnił jednak również, że o ile od strony technicznej możliwa jest naprawa spornego urządzenia, o tyle jest ona wysoce kosztowna. Biegły wskazał, że nie byłoby ekonomicznie uzasadnione wykorzystanie elementów maszyny po jej zalaniu. W świetle powyższego, nie może – w ocenie Sądu – budzić wątpliwości, że uszkodzona maszyna powoda ma wartość jedynie złomu. W związku z podnoszoną przez biegłego znaczną wysokością kosztów naprawy spornego urządzenia, nie można traktować tzw. pozostałości po nim jako pełnowartościowych części, których sprzedaż zmniejszyłaby szkodę po stronie powoda. Wobec jednoznacznego stanowiska biegłego w zakresie ekonomicznej nieopłacalności naprawy uszkodzonych elementów nie można uznać, że potraktowanie maszyny w kategoriach złomu doprowadzi do wzbogacenia po stronie powoda.

W świetle powyższego nie ulega zatem wątpliwości, że szkodę powoda stanowi różnica wartości ubezpieczonego u pozwanego urządzenia i wartości tego urządzenia po zalaniu, stanowiącego tzw. pozostałości. Ustalając wartość obu wskazanych powyżej parametrów Sąd oparł się na opinii biegłego A. P. (2). W opinii tej biegły wskazał, że w dacie zalania (przed uszkodzeniem) wartość przedmiotowej palownicy wynosiła 904 460 zł. W ocenie Sądu, w świetle (...) stanowiących integralną część łącznej strony umowy nie ma podstaw, by omawiana wartość była ustala w oparciu o treść łączącej strony umowy i wskazanej w niej wartości urządzenia. Zgodnie bowiem z treścią § 16 ust. 2 pkt 3) (...), wysokość odszkodowania ustalona zostanie według wartości rzeczywistej w sytuacji gdy brak jest możliwości naprawienia, wyremontowania lub odtworzenia zniszczonej, utraconej lub utraconej maszyny (...). Zgodnie natomiast z treścią ust. 4 powołanego przepisu, wysokość odszkodowania zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub sprzedaży. W toku procesu w niniejszej sprawie strona pozwana zaprzeczyła aby wartość rzeczywista urządzenia sprzed szkody odpowiadała kwocie wskazanej w polisie zawartej przez strony umowy. W tych okolicznościach wartość tę Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego. W tym miejscu należy zauważyć, że nie ma podstaw do kwestionowania opinii biegłego, czy też podwyższenia wskazanej przez niego wartości urządzenia z uwagi na nieprzydatność niektórych dodatkowych części urządzenia (określanych przez pełnomocnika

powoda jako tzw. „nakładki”). Okoliczność istnienia takich części do urządzenia nie była w toku postępowania podnoszona przez stronę pozwaną i nie była zawarta we wniosku dowodowym o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił wartość spornego urządzenia na kwotę 904 460 zł.

Dla ustalenia wysokości szkody należało od wskazanej wyżej kwoty odjąć wartość pozostałości – urządzenia po zalaniu. W oparciu o opinię biegłego sporządzoną w niniejszej sprawie Sąd ustalił wartość pozostałości jako wartość złomu, pomimo zastrzeżeń w tym zakresie zgłaszanych przez stronę pozwaną powołującą się na brak naprawy urządzenia bezpośrednio po jego zalaniu. Z opinii biegłego wynika – jak już to podniesiono, że możliwe jest – od strony czysto technicznej- ponowne wykorzystanie części spornego urządzenia. Biegły jednoznacznie jednak wskazał ekonomiczną niezasadność takiego przedsięwzięcia. W ocenie Sądu oznacza to – w świetle zasad doświadczenia życiowego – że nie ma faktycznej możliwości wykorzystania elementów maszyny inaczej niż poprzez sprzedaż ich jako złomu. Na taką ocenę wskazuje przede wszystkim okoliczność dwukrotnego zalania urządzenia w związku z dwukrotnym przejściem fali powodziowej. Nie ma zatem istotnego dla sprawy znaczenia okoliczność braku działań zmierzających do jego naprawy, którą podnosi strona pozwana.

Ustalając wartość pozostałości na kwotę 26 300 zł Sąd oparł się na ustaleniach biegłego A. P. (2). W toku postępowania w sprawie została zaprzeczona wartość złomu wskazana w pozwie przez powoda.

Wysokość ustalonego w powyższy sposób odszkodowania została pomniejszona przez Sąd o wypłaconą powodowi kwotę 439 043 zł.

Zasada szkody całkowitej uzasadnia stanowisko, w myśl którego pozwany winien ponieść również koszty transportu, które były uzasadnione okolicznościami sprawy. Wobec stanowiska strony pozwanej w tym zakresie podkreślenia wymaga okoliczność, że transport spornego urządzenia odbył się po jego dwukrotnym zalaniu, z terenu po przejściu dwóch fal powodziowych. W takich okolicznościach trudno oczekiwać od powoda, że pozostawiłby urządzenie na terenie placu budowy. Zauważyć dodatkowo należy, że transport urządzenia odbył się do bazy należącej do powoda i nie łączył się z koniecznością poniesienia kosztów jego przechowywania.

Do kwoty przyznanego powodowi wynagrodzenia Sąd doliczył również poniesione przez powoda koszty jego transportu w kwocie 16 862,41 zł. Zostały one udokumentowane załączonymi do pozwu fakturami, a ich wysokość nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (która kwestionowała wyłącznie zasadność ich poniesienia).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy w pkt I sentencji wyroku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...). J., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 455 979,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 439 117 zł od dnia 1 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 16 862,41 zł od dnia 5 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne zostało oddalone.

Odnosząc się do kwestii zasądzonych odsetek wskazać należy, iż zostały one zasądzone na podstawie art. 481 § 1 k.c.. Odsetki zostały zasądzone od datt wskazanych w pozwie, jako następujących po upływie terminu, w którym pozwany – jako ubezpieczyciel winien był dokonać wypłaty odszkodowania, zgodnie z art. 817 k.c..

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów w myśl art. 100 k.p.c. Powód przegrał sprawę w 63% i w takiej wysokości winien ponieść koszty sądowe. Pozwany przegrał zaś sprawę w 37 % i w takim stosunku winny go obciążać koszty procesu.

Na koszty procesu po stronie powoda składały się wydatki w postaci: opłaty od pozwu - 20 000 zł, koszt pisemnej opinii biegłego sądowego - 2985,77 zł, koszt zastępstwa procesowego obliczony zgodnie z § 2 w zw. z § 6 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - 7200 zł, koszt opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł. Łącznie powód poniósł w niniejszej sprawie koszty procesu w wysokości 30 202,77. Uwzględniając wskazany powyżej wynik postępowania w niniejszej sprawie, należne powodowi koszty wynoszą 11 175,02 zł (30 202,77 zł x 37%).

W toku procesu pozwany poniósł koszt w wysokości 7217 zł. Na koszty te składało się wynagrodzenie jednego pełnomocnika obliczone na podstawie cytowanego rozporządzenia - 7200 zł oraz koszt opłaty od pełnomocnictwa 17 zł. Przy uwzględnieniu wyniku procesu zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego podlegała kwota 4 546,71 zł (7217 zł x 63%).

Po dokonaniu kompensaty wskazanych wyżej kwot należnych stronom tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 628,31 zł (11 175,02 zł - 4 546,71 zł).

Zgodnie z brzmieniem art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W myśl zaś ustępu 2 koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz:

- 1) strony, której czynność spowodowała ich powstanie;
- 2) strony zastąpionej przez kuratora lub
- 3) osoby, na której rzecz prokurator wytoczył powództwo lub zgłosił wniosek o wszczęcie postępowania.

W niniejszej sprawie powód został zwolniony od ponoszenia opłaty sądowej ponad kwotę 20 000 zł. Tym samym między stronami a Skarbem Państwa pozostała jeszcze do rozliczenia kwota 40 889 złotych nieuiszczonych kosztów sądowych (opłata od pozwu 60 899 zł – 20 000 zł). Kierując się wskazaniem zawartym w art. 113 ustawy o kosztach sądowych Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił nieuiszczone koszty sądowe pomiędzy strony przy zastosowaniu proporcji w jakich strony przegrały proces. I tak w pkt IV wyroku Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie z roszczenia zasądzonego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25 760 zł tytułem nieopłaconej części opłaty od pozwu, która nie obciąża pozwanego. Z tego tytułu od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. Sąd Okręgowy nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 15 129 zł

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Baran